

Scott F. Fitzgerald

BENJAMIN BUTTON'IN

Tuhaf Hikayesi

Benjamin Button'ın

Scott F. Fitzgerald

Çeviri: Zeynep Ertan

PROFIL

Benjamin Button'ın

Tuhaf Hikâyesi

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Profil Yayıncılık'a aittir.

Yayıncının izni olmadan herhangi bir formda yayınlanamaz, kopyalanamaz ve çoğaltılamaz.

Ancak kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

© Scott F. Fitzgerald, 1921

© Profil Yayıncılık

Yazarı / Scott F. Fitzgerald

Kitabın Adı / Benjamin Button'ın Tuhaf Hikâyesi

Orijinal Adı / The Curious Case of Benjamin Button

Genel Koordinatör / Münir Üstün

Genel Yayın Yönetmeni / Cem Küçük

Çeviri / Zeynep Ertan

Kapak Uygulama / Yunus Karaaslan

İç Tasarım / Adem Şenel

Kültür Bakanlığı Yayıncılık Sertifika No:

1206-34-004350

PROFİL : 132

EDEBİYAT : 23

PROFİL YAYINCILIK

Çatalçeşme Sk. No: 52 Meriçli Apt. K.3

Cağaloğlu - İSTANBUL

www.profilkitap.com / bilgi@profilkitap.com

Tel. 0212. 514 45 11 Faks. 0212. 514 45 12

Profil Yayıncılık Maviyağaç Kültür Sanat Yayıncılık Tic.Ltd.Şti markasıdır.

Birinci Bölüm

1860 kadar eski yıllarda, doğumun evde olması uygun görülürdü. Şimdi ise bana söylendiğine göre, tıp tanrıları bebeğin ilk çığlıklarının bir hastanenin, tercihen ünlü bir hastanenin anestezi kokulu ortamında duyulması gerektiğine karar vermişler. Yani Bay ve Bayan Roger Button, 1860 yılının bir yaz gününde ilk çocuklarının bir hastanede doğmasına karar verdiklerinde, zamanlarının elli yıl ilerisinde bir karar vermişlerdi. Tarihteki bu şaşmanın, size az sonra anlatacağım hayret verici hikâye ile bir ilgisi var mıydı, bunu asla bilemeyeceğiz.

Neler olduğunu anlattıktan sonra kararı size bırakacağım. Roger Button ailesi Baltimore’da, savaş öncesi dönemde hem sosyal hem de maddi anlamda gıpta edilecek bir konuma sahiptiler. Şu Aile ya da Bu Aile ile mutlaka bir bağları vardı ve bu da, bütün Güneylilerin bildiği gibi, Konfederasyonun büyük bölümünü oluşturan geniş asılladeler sınıfına üye olmalarına hak kazandırıyor. Bu onların bebek sahibi olmak gibi çekiciliği bulunan, eski bir gelenekle ilgili ilk deneyimleri olacaktı - doğal olarak Bay Button çok heyecanlıydı. Bir erkek olmasını umut ediyordu, böylece onu Connecticut’taki Yale Koleji’ne gönderebilecekti; kendisi orada dört yıl boyunca “Yumruk” lakabıyla ün salmıştı.

O müthiş olayın yaşandığı Eylül sabahında, saat altıda heyecanla kalktı, üstünü giydi, uygun bir kravat takındı ve gecenin karanlığının yeni bir yaşamı kucaklayıp kucaklamadığını öğrenmek üzere Baltimore’un hastaneye giden sokaklarında hızla yürümeye koyuldu.

Maryland Özel Hastanesi’ne yüz metre kadar yaklaşmıştı ki, aile hekimleri Doktor Keene’in ön merdivenlerden indiğini gördü. Ellerini yıkıyormuş gibi bir hareketle ovuşturuyordu. Sanki bütün doktorların, mesleklerinin yazılı olmayan etik kuralları gereği böyle yapması gerekiyordu.

Bay Roger Button, Roger Button & Co., Toptan Hırdavatçı şirketinin başkanı, bir tabloya konu olabilecek güzellikteki bu dönemde yetişen Güneyli bir centilmenden beklenen asaleti bir yana bırakarak, Doktor Keene’e doğru koşmaya başladı. “Doktor Keene!” diye seslendi. “Ah, Doktor Keene!”

Doktor onu duydu, etrafına bakındı ve Bay Button ona doğru yaklaşırken duygusuz, doktor ifadeli yüzünde tuhaf bir bakışla bekledi.

“Ne oldu?” diye sordu Bay Button, soluk soluğa koşuştururken. “Neydi? O nasıl? Erkek mi? Kim o? Ne---”

“Kendinize gelin!” dedi Doktor Keene sözünü keserek. Nedense gergin görünüyordu.

“Çocuk doğdu mu?” diye yalvarırcasına sordu Bay Button.

Doktor Keene kaşlarını çattı. “Şey, evet, sanırım...yani, sonuçta doğdu.” Bay Button’a yine tuhaf bir bakış fırlattı.

“Karım iyi mi?”

“Evet.”

“Bebek erkek mi, kız mı?”

“Şimdi!” dedi Doktor Keene yüksek sesle. Sesinde yoğun bir rahatsızlık hissi seziliyordu. “Gidip

kendinizin görmesini isteyeceğim. Bu korkunç bir şey!” Son sözleri âdeta tek bir hecede döküldü dudaklarından, ardından mırıldanarak başka tarafa döndü: “Böyle bir vakanın mesleki ünüme katkıda bulunacağını mı düşünüyorsunuz? Bir vaka daha beni mahveder, herkesi mahveder.”

“Sorun nedir?” diye sordu dehşet içinde kalan Bay Button. “Üçüz mü?”

“Hayır, üçüz değil!” dedi doktor alaycı bir ifadeyle. “Gerisini gidip kendiniz görebilirsiniz. Ayrıca kendinize başka bir doktor bulun. Sizi ben dünyaya getirdim genç adam ve kırk yıldır aile hekiminizim, ama sizinle işim artık bitti! Sizi ya da akrabalarınızdan hiçbirini bir daha görmek istemiyorum! Hoşçakalın!”

Bunu söyledikten sonra ani bir dönüşle ve başka hiçbir söz söylemeden, kaldırımın kenarında bekleyen faytonuna tırmanarak hızla uzaklaştı.

Bay Button kaldırımın kenarında, sersemlemiş bir şekilde ve tepeden tırnağa titreyerek kalakaldı. Nasıl bir aksilik olmuş olabilirdi? Birden Maryland Özel Hastanesi’ne girmek için içindeki tüm isteği kaybolmuştu. Birkaç dakika sonra, büyük bir güçlkle, merdivenleri çıkıp ön kapıdan girmeye zorladı kendini.

Işık almayan loş koridordaki masanın arkasında bir hemşire oturuyordu. Bay Button utancını bastırmaya çalışarak hemşireye yaklaştı.

“Günaydın,” dedi hemşire gülümseyerek.

“Günaydın. Ben... Ben Bay Button.”

Bu yanıt üzerine kızın yüzünü bir dehşet ifadesi kapladı. Ayağa kalktığında, dışardan da açıkça görüldüğü gibi oradan kaçıp gitmemek için büyük bir çaba sarfediyordu.

“Bebeğimi görmek istiyorum,” dedi Bay Button.

Hemşire küçük bir çığlık attı. “Ah, elbette!” diye bağırdı kontrol edemediği bir ses tonuyla. “Yukarıda. Hemen üst katta. *Yukarı* çıkın!”

Hemşire gitmesi gereken yöne işaret ederken, soğuk terler içindeki Bay Button sendeleyerek döndü ve ikinci kata çıkmaya başladı. Üst katta, elinde bir kapla kendisine doğru yaklaşan bir hemşireye seslendi. “Ben Bay Button,” diyebildi güçlkle. “Ben bebeğimi görmek...”

Tak! Hemşirenin elindeki kap yere düşerek merdivenlere doğru yuvarlanmaya başladı. Tak! Tuk! Bu centilmenin etrafı yaydığı korkudan payını almışçasına düzenli bir inişe geçti yere düşen kap.

“Bebeğimi görmek istiyorum!” Bay Button neredeyse çığlık atacaktı. Patlamanın eşiğindeydi.

Tak! Kap sonunda birinci kata ulaştı. Hemşire kendini topladıktan sonra Bay Button’a küçümseme dolu bir bakış fırlattı.

“*Pekâlâ*, Bay Button,” dedi sakın bir sesle. “*Öyle* olsun! Ama bizi bu sabah ne hale soktuğunu bir bilseydiniz! Kesinlikle çok acayip! Bu olaydan sonra hastanenin ününden geriye hiçbir şey...”

“Hadi artık!” diye bağırdı boğuk bir sesle. “Buna dayanamıyorum!”

“Peki, bu taraftan Bay Button.”

Hemşirenin peşinden sürüklendi. Uzun bir koridorun sonunda, çeşitli inilti seslerinin yükseldiği bir odaya vardılar. Aslında burası zaman içinde, “ağlama odası” olarak bilinecekti. İçeriye girdiler.

“Peki,” derken yutkundu Bay Button, “benimki hangisi?”

“İşte orada!” dedi hemşire.

Bay Button’ın gözleri, hemşirenin parmağının işaret ettiği yönü izlediğinde, işte bunu gördü. Büyük, beyaz bir battaniyeye sarılı, çocuk karyolasına yarı yarıya sığabilmiş, görünüşe göre yetmiş yaşlarında bir adam oturuyordu orada. Bir kısmı dökülmüş saçları ağarmıştı ve çenesinden duman renginde bir tutam sakal uzanıyordu. Pencereden içeri giren esintinin etkisiyle bir öne, bir geriye sallanıyordu sakalı. İçinde şaşkın bir ifade dolaşan ferî sönmüş gözleriyle bakıyordu Bay Button’a.

“Sizce ben deli miyim?” diye parladı Bay Button, korkusu öfkeye dönüşmüştü. “Bu kötü bir hastane şakası mı yoksa?”

“Bu bize şaka gibi gelmedi,” diye cevapladı hemşire ciddi bir ifadeyle. “Sizin deli olup olmadığınızı bilemem, ama bu kesinlikle sizin çocuğunuz.”

Bay Button’ın alnından akan soğuk terler ikiye katlandı. Gözlerini kapadı, sonra tekrar açtı ve yeniden baktı. Yanılıyor olamazdı. Yetmişlerinde bir adama bakıyordu yetmiş yaşlarında bir *bebeğe*, içinde oturduğu karyoladan ayakları sarkan bir bebek.

Yaşlı adam uysal bir ifadeyle bir ona, bir hemşireye baktıktan sonra, çatallaşmış ve yıpranmış bir sesle aniden konuşmaya başladı. “Sen benim babam mısın?”

Bay Button ve hemşire irkildiler.

“Çünkü eğer babamsan,” diye devam etti sızlanarak, “beni buradan götürmeni ya da en azından rahat bir sandalyeye oturtmanı isteyeceğim.”

“Sen de nereden çıktın Tanrı aşkına? Kimsin sen?” dedi Bay Button çıldırmışçasına.

“Sana *tam olarak* kim olduğumu söyleyemem,” dedi şikâyet dolu bir inlemeyle, “çünkü doğal sadece birkaç saat oldu, ama soyadımın Button olduğu kesin.”

“Yalan söylüyorsun! Sen bir sahtekârsın!”

Yaşlı adam bıkkın bir tavırla hemşireye döndü. “Yeni doğan bir bebek için ne hoş bir karşılama,” diye şikâyet etti cılız bir sesle. “Ona yanıldığımı söyle, neden söylemiyorsun?”

“Yanılıyorsunuz Bay Button,” dedi hemşire büyük bir ciddiyetle. “Bu sizin çocuğunuz ve bu durumun mümkün olduğunca keyfini çıkarmak zorundasınız. Sizden onu en kısa zamanda evinize götürmenizi isteyeceğiz.”

“Eve mi?” diye tekrar etti Bay Button inanmaz bir ifadeyle.

“Evet, onu burada tutamayız. Gerçekten yapamayız, biliyorsunuz.”

“Çok memnun olurum,” diye sızlandı yaşlı adam. “Burası fazla beklentisi olmayan bir çocuk için hoş bir yer olabilir. Ama ben tüm bu ağlama ve inlemeler arasında gözümü bile kırpamadım. Yiyecek bir şey istediğimdeyse...” Burada sesi itiraz eder bir tonla tizleşti... “bana bir şişe süt getirdiler!”

Bay Button oğlunun yanındaki bir sandalyeye çökerek elleriyle yüzünü kapadı. “Aman Tanrım!” diye mırıldandı içini kaplayan korkunun eşliğinde. “İnsanlar ne diyecek? Ne yapmalıyım?”

“Onu eve götürmelisiniz,” diye ısrar etti hemşire,” hemen!”

Yoğun bir acı içindeki adamın gözlerinin önüne gülünç bir resim geldi aniden. Şehrin kalabalık sokaklarında yanında bu dehşet verici varlıkla birlikte yürüdüğü bir resim.

“Yapamam, yapamam,” diye inledi.

İnsanlar onu durdurup konuşmak istediklerinde, onlara ne söyleyecekti? Bu, bu yetmişlik ihtiyarı onlara tanıtmak zorunda kalacaktı: “Bu benim oğlum, bu sabah doğdu.” Sonra yaşlı adam battaniyesini etrafına saracak ve yavaş yavaş, kalabalık dükkanlardan, köle pazarından—bir an için Bay Button oğlunun siyah olmasını diledi içtenlikle, lüks evlerin ve huzurevinin önünden geçeceklerdi...

“Hadi! Toplayın kendinizi,” dedi hemşire emredercesine.

“Buraya bak,” dedi yaşlı adam aniden, “eğer eve bu battaniye içinde yürüyeceğimi düşünüyorsan, tamamen yanılıyorsun.”

“Bütün bebekler battaniyeye sarılır.”

Yaşlı adam küçük, beyaz bir kundak bezini yırtarcasına çekip kaldırdı. “Bak!” dedi sesi titreyerek. “Benim için *bunu* hazırlamışlar.”

“Bütün bebekler bunlardan giyer,” dedi hemşire ciddiyetini bozmadan.

“Peki,” dedi yaşlı adam, “öyleyse bu bebek iki dakika içinde çıplak kalacak. Bu battaniye kaşındırıyor. Bana en azından bir çarşaf verebilirlerdi.”

“Sakın çıkarma! Sakın çıkarma!” dedi Bay Button aceleyle. Hemşireye döndü. “Ne yapacağım?”

“Şehir merkezine inin ve oğlunuza giyecek bir şeyler alın.”

Bay Button’ın oğlunun sesi, onu koridorda takip ediyordu: “Bir de baston, baba. Bir baston istiyorum.”

Bay Button dış kapıyı arkasından sertçe kapattı....

İkinci Bölüm

“Günaydın,” dedi Bay Button, Chesapeake Manifatura Şirketindeki tezgâhtara gergin bir ruh haliyle. “Çocuğuma giyecek bir şeyler almak istiyorum.”

“Çocuğunuz kaç yaşında efendim?”

“Yaklaşık altı saatlik,” diye cevap verdi Bay Button pek düşünmeden.

“Bebek reyonu arkada efendim.”

“Şey, ben istediğimin bu olduğundan emin değilim. Yaşına göre sıra dışı büyüklükte bir çocuk. Olağanüstü büyük.”

“En büyük çocuk bedenleri de bulunuyor orada.”

“Erkek çocuk reyonu nerede?” diye sordu Bay Button ümitsizce fikir değiştirerek. Tezgâhtarın utanç verici sırrını sezdiğini düşündü.

“Burası.”

“Şey...” Duraksadı. Oğlunu yetişkin kıyafetleriyle giydirmek ona çok ters geliyordu. Belki de, çok büyük bir erkek çocuk takımı bulabilirse, şu uzun ve korkunç sakalı kesebilir, beyaz saçlarını kahverengiye boyayabilir ve böylece durumun en kötü halini saklayarak kendine duyduğu saygının–Baltimore toplumundaki konumundan bahsetmeye gerek bile yok–bir parçasını koruyabilirdi.

Fakat erkek çocuk reyonunu deli gibi araştırdıktan sonra, yeni doğan Button’a uyacak bir takım bulamayacağını anladı. Elbette mağazayı suçluyordu. Böyle durumlarda genellikle suçlanan mağaza olurdu.

“Oğlunuz kaç yaşında demiştiniz?” diye sordu tezgâhtar merakla.

“O--on altı yaşında.”

“Ah, özür dilerim. Altı *saatlik* olduğunu söylediğinizi sandım. Gençler reyonu ilerdeki bölümde.”

Bay Button ümitsizce oradan uzaklaşırken birden durdu, yüzü aydınlandı ve parmağıyla vitrindeki giydirilmiş mankeni işaret etti. “İşte orada!” diye bağırdı. “Şu vitrindeki mankenin giydiği takımı alacağım.”

Tezgâhtar bakakaldı. “Ama,” diye itiraz etti, “o bir çocuk takımı değil. Aslında *öyle* ama, maskeli balo için tasarlanmış. Bunu siz de giyebilirsiniz!”

“Lütfen paketleyin,” dedi müşterisi ısrarla. “Ben bunu istiyorum.”

Şaşkınlık içindeki tezgâhtar çaresiz boyun eğdi.

Tekrar hastaneye dönen Bay Button çocuk odasına girerek paketi oğlunun yüzüne âdeta fırlattı. “İşte giysilerin,” dedi.

Yaşlı adam paketi açtıktan sonra, içindekileri sorgulayan bakışlarla gözden geçirdi.

“Bana biraz tuhaf geldiler,” diye şikâyet etti, “bir aptal gibi görünmek istemiyorum.”

“Senin yüzünden ben aptal gibi görünüyorum zaten!” diye sert bir karşılık verdi Bay Button. “Ne kadar aptal görüdüğünü boşver. Şunları giy yoksa. Yoksa seni *döverim*.” Sarf ettiği son sözcükten sonra güçlkle yutkunurken, bunun yine de söylenecek en doğru şey olduğunu düşünüyordu.

“Tamam baba”–bunu bir evlada yakışacak saygının gülünç bir taklidi eşliğinde söylüyordu–“sen daha fazla yaşadın; en iyisini sen bilirsin. Sen ne dersen o olsun.”

Tıpkı daha önce de olduğu gibi, “baba” sözcüğünü duymak Bay Button’ın irkilmesine neden oldu.

“Acele et.”

“Ediyorum baba.”

Oğlu giyindikten sonra Bay Button ona büyük bir üzüntüyle baktı. Kostüm puantiyeli çoraplar, pembe pantolon ve geniş, beyaz yakasıyla kemerli bir gömlekten oluşuyordu. Gömleğin üzerinden sarkan uzun, ağarmış sakalı ise neredeyse beline kadar iniyordu. Bıraktığı etki hiç de iyi sayılmazdı.

“Bekle!”

Bay Button bir hastane makası kaparak üç hızlı hareketle sakalın büyük bir kısmını kesti. Ama bu düzeltmeden sonra bile, oğlunun bıraktığı etki mükemmellikten çok uzaktı. Birbirine karışarak fırça gibi olmuş saçlar, sulanmış gözler, sararmış dişler, kostümün şen havasıyla büyük bir zıtlık teşkil ediyordu. Ama Bay Button inatçıydı, elini uzattı. “Buraya gel!” dedi sertçe.

Oğlu elini güvenle tuttu. “Bana ne isim vereceksin baba?” diye sordu çocuk odasından çıkarken. “Bir süre ‘bebek’ mi diyeceksin, daha iyi bir isim bulana kadar?”

Bay Button homurdandı. “Bilmiyorum. Sanırım sana Methuselah^[1] diyeceğiz.”

Üçüncü Bölüm

Button ailesinin yeni üyesi saçlarını kestirdikten ve ender bulunan bir siyaha boyattıktan, yüzünü parlayacak kadar tıraş ettirdikten ve hayretler içinde kalan terziye ısmarlatılan küçük çocuk kıyafetleri giydirildikten sonra bile Button için, oğlunun ailenin ilk çocuğu olarak bir özür teşkil ettiği gerçeğini göz ardı etmesi imkânsızdı. İhtiyar kamburuna rağmen Benjamin Button—kendisine çok uymasına rağmen alay ifadesi içeren Methuselah yerine ona bu adı vermişlerdi—boyu bir yetmişti. Kıyafetleri bunu gizleyemiyordu, tıpkı kaşlarının kesilmesi ve boyanmasının, altındaki gözlerin sönük, sulu ve yorgun olduğunu gizleyememesi gibi. Aslında, önceden tutulmuş olan bebek bakıcısı, ona bir defa baktıktan sonra, haksızlığa uğramış gibi bir his içinde evden ayrılmıştı.

Ama Bay Button, değişmeyen kararlılığında ısrar ediyordu. Benjamin bir bebektir ve öyle de kalmalıydı. Başta Benjamin sıcak sütü sevmiyorsa, hiç yemek yemesin o zaman demişti. Fakat sonunda, oğlunun tereyağlı ekmek ve hatta yulaf ezmesi yemesine izin vermesi konusunda ikna edildi. Bir gün eve bir çingirak getirdi ve onu Benjamin'e vererek, aksine izin vermeyecek şekilde onunla "oynaması" konusunda ısrar etti; bunun üzerine yaşlı adam bezgin bir ifadeyle çingırağı aldı ve gün boyunca aralıklarla itaatkâr bir biçimde çingırdattı.

Çingırdağın ona keyif vermediği açıktı ve yalnız kaldığı zaman şüphesiz kendine daha rahatlatıcı eğlenceler buluyordu. Mesela, Bay Button bir gün, bir önceki hafta şimdiye kadar hiç içmediği kadar puro içmiş olduğunu fark etti. Bu durum, birkaç gün sonra, çocuk odasına ansızın girdiğinde, odayı soluk mavi bir dumanla dolu ve Benjamin'i yüzünde suçlu bir ifadeyle yanan bir Havana purosunu gizlemeye çalışırken bulduğu zaman açıklığa kavuştu. Bu durum elbette ki ciddi bir dayağı hak ediyordu, ama Bay Button bunu uygulayacak gücü kendinde bulamadı. Sadece oğluna bunun "büyümesine engel olacağını" söyleyerek uyararak yetindi.

Yine de tutumunda ısrarlıydı. Eve oyuncak askerler, trenler, bezden yapılmış büyük hayvanlar getiriyor ve en azından kendisi için yaratmaya çalıştığı yanlısamayı mükemmel hale getirmek için, oyuncak mağazasındaki tezgâhtara ısrarla, "bebek ağzına soktuğu takdirde ördeğin üzerindeki pembe boyanın çıkıp çıkmayacağını" soruyordu. Fakat babasının tüm çabalarına rağmen Benjamin bunlarla ilgilenmeyi reddediyordu. Gizlice arka merdivenlerden inip çocuk odasına getirdiği Britannica Ansiklopedisi'nin bir cildini tüm öğleden sonra okurken, bezden inekleri ve Nuh'un gemisi oyuncağı yerde öylece bekliyordu. Böyle bir inatçılık karşısında, Bay Button'ın çabaları faydasız kalıyordu.

Bu durumun Baltimore'da yaydığı heyecan ilk başta çok şiddetliydi. Fakat bu talihsizliğin Buttonlar ve hısımlarına sosyal anlamda neye mal olacağı asla bilinemeyecek, çünkü İç Savaşın çıkmasıyla birlikte şehrin dikkati başka şeylere yöneldi. Nezaketten asla ödün vermeyen birkaç kişiye, aileye sunacakları iltifatlar için zihinlerini epeyce yordular ve sonunda bebeğin büyükbabasına benzediğini söylemek gibi zekice bir yol seçtiler; bu da yetmiş yaşına gelen tüm erkeklerde ihtiyarlığın getirdiği durum nedeniyle inkâr edilemezdi. Bay ve Bayan Roger Button bundan hoşnut kalmamışlar ve Benjamin'in büyükbabası da aşağılandığını düşünerek çok öfkelenmişti.

Benjamin hastaneden ayrıldıktan sonra, hayatı olduğu gibi aldı. Onu ziyarete pek çok küçük çocuk getirildi ve bütün bir öğleden sonrasını topaçlar ve misketlere ilgi duymaya çalışarak geçirdiği zamanlar oldu. Hatta bir defasında kazara, sapanla fırlattığı bir taşla mutfağın penceresini kırması bile başardı; bu başarısı, belli etmese de, babasını çok memnun etmişti.

Bundan sonra Benjamin, her gün bir şey kırmanın bir yolunu bulmaya başladı ama bunları sadece kendisinden beklendiği ve yapısı gereği etrafındakileri mutlu etmeyi sevdiği için yapıyordu.

Büyükbabasının baştaki öfkesi dindiğinde, Benjamin ve bu beyefendi birbirlerinin arkadaşlığından muazzam keyif almaya başladılar. Yaş ve deneyim açısından birbirinden bu kadar uzak olan bu iki insan saatlerce oturur ve kırk yıllık dostlar gibi, bıkmadıkları bir tekdüzelikle günün sıradan olaylarını tartışırlardı. Benjamin kendisini büyükbabasının yanında, anne-babasının yanında olduğundan daha rahat hissediyordu—her zaman ondan biraz korkar gibi duruyorlardı ve üzerinde uyguladıkları diktatörce otoriteye rağmen, ona sık sık “Bay” diye hitap ediyorlardı.

Zihninin ve bedeninin doğumundaki belirgin ileri yaşından dolayı o da herkes kadar şaşkındı. Tıbbi dergilerde konuyla ilgili makaleler okuyordu, ama daha önce böyle bir vakanın kayda geçmediğini gördü. Babasının zorlamasıyla diğer çocuklarla oynamak için gerçekten çaba gösteriyordu ve biraz daha hafif oyunlara sık sık katılıyordu. Futbol onu çok fazla sarsıyordu ve bir kemiğini kıracak olursa, kemiğin bir daha düzelemeyeceğinden korkuyordu.

Beş yaşına geldiğinde anaokuluna gönderildi. Burada yeşil kağıtları turuncu kağıtların üzerine yapıştırıyor, rengârenk haritalar ve başı sonu olmayan kartondan kolyeler yapıyordu. Bu işleri yaparken aniden uyuma eğilimi gösteriyordu ve bu alışkanlığı genç öğretmenini hem rahatsız ediyor hem de korkutuyordu. Neyse ki öğretmeni ailesine şikâyette bulundu ve böylelikle okuldan alındı. Roger Button ailesi arkadaşlarına, onun daha küçük olduğunu düşündüklerini söylediler.

On iki yaşına geldiğinde ailesi ona alışmıştı. Aslında, alışkanlığın gücü o kadar kuvvetliydi ki onun diğer çocuklardan bir farkı olduğunu artık düşünmüyorlardı—tabii bir aykırılık onlara bu gerçeği hatırlatmadığı sürece. On ikinci doğumgününden birkaç hafta sonra bir gün, Benjamin şaşırtıcı bir keşifte bulundu ya da bulunduğunu sandı. Gözleri mi onu yanıltıyordu, yoksa saçları son on iki yıl içinde onu gizleyen boyanın altında beyazdan griye mi dönüşmüştü? Yüzündeki kırışıklıklar artık daha mı az belirgindi? Cildi daha sağlıklı ve gergin miydi? Hatta belki yanakları biraz daha kırmızıydı? Cevap veremiyordu. Artık bir kamburunun olmadığını ve fiziksel durumunun yaşamının ilk günlerinden bu yana iyileştiğini biliyordu.

“Yoksa bu...?” diye düşündü ya da, daha doğrusu, düşünmeye cesaret edemedi.

Babasının yanına gitti. “Ben büyüdüm,” dedi kararlı bir ifadeyle. “Artık uzun pantolon giymek istiyorum.”

Babası duraksadı. “Hmm,” dedi sonunda, “bilemiyorum. Uzun pantolon giyme yaşı on dördtür ve sen daha on iki yaşındasın.”

“Ama kabul etmelisin ki,” diye itiraz etti Benjamin, “yaşıma göre büyüğüm.”

Babası ona, bunu düşünüyormuş gibi yaparak baktı. “Ben bundan o kadar emin değilim,” dedi. “On iki yaşındayken ben de senin kadar büyüktüm.”

Bu doğru değildi. Bunların hepsi, Roger Button’ın oğlunun normal olduğuna inanmak için kendisiyle yaptığı sessiz anlaşmanın bir parçasıydı.

Sonunda uzlaşmaya vardılar. Benjamin saçlarını boyamaya devam edecekti. Kendi yaşında çocuklarla oynamak için daha fazla çaba harcayacaktı. Sokakta gözlüklerini takmayacak ve bastonunu

kullanmayacaktı. Tüm bunların karşılığında, ilk uzun pantolonunu giymeye hak kazanacaktı...

Dördüncü Bölüm

Benjamin Button'ın on iki ile yirmi bir yaşı arasında yaşadıkları ile ilgili söyleyeceklerim çok az. Normal bir gençleşme ile geçen yıllar olduğunu söylemek yeterli olacak. Benjamin on sekizine geldiğinde, elli yaşında bir adam kadar dik duruyordu; daha fazla saçı vardı ve saçları koyu gri renkteydi; adımları sağlamdı, sesi çatlamış titrekliliğini kaybetmiş ve sağlıklı bir bariton sesine bürünmüştü. Babası onu Yale Koleji'nin giriş sınavları için Connecticut'a gönderdi. Benjamin sınavı geçti ve birinci sınıfa gitmeye hak kazandı.

Sınavdan üç gün sonra, kolejın kayıt memuru Bay Hart'tan, ofisini ziyaret edip programını ayarlaması gerektiğini yazan bir not aldı. Benjamin aynaya baktığında, saçlarının kahverengiye boyanma zamanının geldiğini fark etti, ancak şifonyerinin çekmecesini endişeyle karıştırdığında, boya şişesinin orada olmadığını gördü. O anda hatırladı. Şişeyi bir gün önce bitirmiş ve atmıştı.

Tereddüt içindeydi. Beş dakika içinde kayıt memurunun ofisinde olmalıydı. Yapacak hiçbir şey yoktu, olduğu gibi gitmeliydi. Öyle de yaptı.

“Günaydın,” dedi kayıt memuru nazikçe. “Sanırım oğlunuzla ilgili konuşmak için geldiniz.”

“Şey, aslında, benim adım Button...” diye başlayan Benjamin'in sözünü kesti Bay Hart.

“Sizinle tanıştığım çok sevindim Bay Button. Ben de oğlunuzu bekliyordum. Birkaç dakika içinde burada olacaktır.”

“O benim!” diye parladı aniden Benjamin. “Ben birinci sınıf öğrencisiyim.”

“Ne!”

“Ben birinci sınıf öğrencisiyim.”

“Şaka yapıyorsunuz herhalde.”

“Hiç de değil.”

Kayıt memuru kaşlarını çatarak önünde duran bir karta baktı. “Burada Bay Benjamin Button'ın yaşının on sekiz olduğu yazıyor.”

“İşte benim yaşım,” diye savundu Benjamin, hafifçe kızararak.

Kayıt memuru ona bıkkınlıkla baktı. “Bay Button, herhalde buna inanmamı beklemiyorsunuz.”

Benjamin bezgin bir ifadeyle gülümsedi. “Ben on sekiz yaşındayım,” dedi tekrar.

Kayıt memuru sertçe kapıya işaret etti. “Dışarı çık,” dedi. “Bu kolejden ve hatta bu şehirden çık git. Sen tehlikeli bir manyaksın.”

“Ben on sekiz yaşındayım.”

Bay Hart kapıyı açtı. “Şu işe bak!” diye bağırdı. “Senin yaşında bir adam buraya birinci sınıf öğrencisi olarak girmek istiyor. On sekiz yaşındasın, öyle mi? Peki, bu şehirden gitmen için sana on sekiz dakika veriyorum.”

Benjamin Button odadan olabildiğince vakarla çıkarken, koridorda bekleyen yarım düzine üniversite öğrencisi, onu meraklı gözlerle izliyordu. Birkaç adım attıktan sonra geriye döndü, hâlâ kapı girişinde beklemekte olan öfkeli memura baktı ve kararlı bir sesle tekrarladı: “Ben on sekiz yaşındayım.”

Üniversite öğrencilerinden oluşan grubun kıkırdamaları eşliğinde oradan uzaklaştı.

Ama kaderi o kadar kolay kurtulmasına izin vermeyecekti. Tren istasyonuna yaptığı hüzün içindeki yürüyüş sırasında, önce üniversite öğrencilerinden oluşan bir grup, sonra bir akın ve sonunda da yoğun bir kitle tarafından izlendiğini anladı. Bir delinin Yale’in giriş sınavlarını geçtiği ve on sekiz yaşında olduğunu yutturmaya çalıştığı söylentisi dilden dile dolaşmıştı. Koleji bir heyecan dalgası sarmıştı. Erkekler sınıflarından şapkaları olmadan fırlamış, futbol takımı antrenmanı bırakarak kalabalığa katılmış, profesörlerin eşleri eğri büğrü başlıkları ve eteklerinin tarlatanları kaymış bir şekilde, alayın arkasından bağırarak koştururken kalabalıktan, Benjamin Button’ın en hassas noktalarını hedef alan sözler yükseliyordu.

“Gezgin Yahudi bu olmalı!”

“Aslında bu yaşta liseye gitse daha iyi olur!”

“Şu veledin dehasına bak!” “Burayı huzurevi zannetmiş.”

“Harvard’a gitsene sen!”

Benjamin adımlarını hızlandırdı ve bir süre sonra koşmaya başladı. Onlara gösterecekti! Harvard’a *gerçekten* gidecekti ve o zaman düşünmeden sarf ettikleri bu sözlerden pişmanlık duyacaklardı!

Baltimore’a giden trene sonunda bindiğinde, başını pencereden çıkardı. “Pişman olacaksınız!” diye bağırdı.

“Ha-ha!” diye güldü üniversite öğrencileri. “Ha-ha-ha!” Bu, Yale Koleji’nin şimdiye kadar yaptığı en büyük hataydı...

Beşinci Bölüm

1880'e gelindiğinde Benjamin Button yirmi yaşındaydı ve Roger Button & Co. Toptan Hırdavatçı şirketinde babasının yanında çalışmaya başlayarak yaşını ispatladı. Yine aynı yıl "toplum içine çıkmaya" başladı. Babası onu revaçta olan davetlere götürmekte ısrar ediyordu. Roger Button şimdi elli yaşındaydı, o ve oğlu gittikçe daha yakınlaşıyorlardı. Aslında Benjamin saçını boyamayı bıraktığından beri (saçları hâlâ griydi), yaklaşık aynı yaşta görünüyorlardı ve kardeş sanılabilirlerdi.

Bir Ağustos akşamında, şık takım elbiseleri içinde faytonlarına binip Baltimore'un hemen dışında bulunan Shevlin'lerin kır evinde düzenlenen bir davete gittiler. Muhteşem bir akşamdı. Gökyüzündeki dolunay, yolu donuk platin rengine boyuyor, geç açan sonbahar çiçekleri, yaprağın bile kıpırdamadığı havaya sessiz, güç duyulan kahkahalar gibi yayıyorlardı kokularını. Parlak buğdayın halı gibi döşendiği kırlık arazi, gün ışığında şeffafmış gibi görünüyordu. Gökyüzünün eşsiz güzelliğinden etkilenmemek neredeyse imkânsızdı... neredeyse.

"Hırdavat işinde iyi bir gelecek var," diyordu Roger Button. Romantik bir adam değildi, estetik anlayışı pek gelişmemişti.

"Benim gibi yaşlı adamlar yeni numaraları öğrenemez," dedi kendinden emin bir şekilde. "Zindelikleri ve enerjileriyle, önlerinde iyi bir geleceğe sahip olanlar gençlerdir."

Yolun ilerisinde Shevlin'lerin kır evinin ışıkları görüldüğünde, kendilerine doğru ısrarla gelen iç çekişi andırır bir ses duyuyorlardı. Kemanların hüznü sesi ya da ay ışığı altında gümüşü renkte görünen buğdayların hışırtısı olabilirdi bu.

Yolcuları kapının önünde inmekte olan hoş bir kupa arabasının arkasında durdular. Önce bir hanımefendi, sonra yaşlıca bir beyefendi ve sonra, âdeta bir günah kadar güzel, genç bir hanımefendi aşağıya indi. Benjamin yerinde kıpırdandı; sanki kimyasal bir değişim vücudunun her bir ögesini önce yok edip sonra yeniden oluşturuyordu. Tüm vücudu kasıldı, yanaklarına ve alınına kan hücum etti; kulaklarında sürekli bir uğultu vardı. Bu ilk aşkı.

Genç kız ince ve narindi, saçları ay ışığında kül rengi, verandadaki gaz lambalarının altında bal renginde görünüyordu. Omuzlarının üzerinden en yumuşak sarıdan, üzerinde siyah kelekler olan bir şal sarkıyordu; kabarık elbisesinin kenarından uzanan ayakları, parlak düğmeleri andırıyordu.

Roger Button oğluna yaklaştı. "Bu, genç Hildegarde Moncrief, General Moncrief'in kızı."

Benjamin başını umursamazca salladı. "Güzel bir kız," dedi ilgisizce. Ama zenci çocuk arabayı götürdüğünde ekledi: "Baba, beni onunla tanıştırebilirsin."

Bayan Moncrief'in ortasında olduğu bir gruba yaklaştılar. Eski geleneklere göre yetiştirilen genç kız, Benjamin'in önünde reverans yaptı. Evet, onunla bir dans edebilirdi. Benjamin ona teşekkür ettikten sonra yanından ayrıldı. Sendeleyerek yürüyordu.

Sıra kendisine gelene kadar geçen zaman, sonsuzluk kadar uzun gelmişti. Duvara dayanmış, sessiz, aklından geçenleri belli etmeden, yüzlerinde tutkulu bir hayranlık ifadesiyle Hildegarde Moncrief'in etrafında fırıl fırıl dönen Baltimore'un delikanlılarını öldürücü bakışlarla seyrediyordu. Benjamin'e ne kadar itici geliyorlardı; ne kadar dayanılmaz derecede şenlerdi! Kıvrılmış kahverengi favorileri, onda hazımsızlığa benzer bir his uyandırıyorlardı.

Sıra kendisine geldiğinde ve onunla birlikte Paris'ten gelen en son vals eşliğinde piste doğru yürürken, tüm kıskançlıkları ve endişeleri bir kar yığını gibi eriyip gitti. Büyülenmiş bir şekilde, hayatın asıl şimdi başladığını hissediyordu.

“Siz ve ağabeyiniz bizimle aynı anda geldiniz, değil mi?” diye sordu Hildegarde, parlak, mavi gökyüzünü andıran gözleriyle bakıyordu ona.

Benjamin tereddüt içindeydi. Eğer onu babasının kardeşi sanıyorsa, en iyisi ona gerçeği söylemek mi olurdu? Yale'deki tecrübesini anımsadı ve bunu yapmamaya karar verdi. Bir hanımefendiye karşı çıkmak kabalık olurdu; bu muhteşem anı, tuhaf doğum hikâyesiyle mahvetmek büyük bir suç olurdu. Daha sonra, belki. O yüzden başıyla onayladı, gülümsedi, dinledi, mutluydu.

“Sizin yaşınızdaki erkekleri çok beğeniyorum,” dedi Hildegarde. “Genç delikanlılar çok aptal. Bana kolejde ne kadar içki içtiklerinden ve kâğıt oynarken ne kadar para kaybettiklerinden bahsediyorlar. Sizin yaşınızda erkekler bayanlara nasıl davranacaklarını biliyorlar.”

Benjamin kendisini bir evlenme teklifinin eşiğinde hissetti, bu arzusunu güçlükle zaptetti. “Sizse en romantik yaşınızdasınız,” diye devam etti, elli. Yirmi beş yaş dünyaya fazla düşkün; otuz yaş fazla çalışmaktan yorgun; kırk yaş anlatılması bir sigarayı bitirecek kadar uzun süren hikâyelerin yaşı; altmış, ah, altmış yaş yetmiş çok yakın; ama elli, olgun bir yaş. Elliyi seviyorum.”

Elli, Benjamin'e harikulade bir yaş gibi göründü. O anda elli yaşında olmayı arzuladı.

“Her zaman dediğim gibi,” diye devam etti Hildegarde, “otuz yaşında biriyle evlenip *ona bakmaktansa*, elli yaşında biriyle evlenip onun bana bakmasını tercih ederim.”

Benjamin için gecenin geri kalanı, bal renginde bir sis perdesinin ardında yaşandı. Hildegarde onunla iki defa daha dans etti ve günün meseleleriyle ilgili fevkalade uyum içinde olduklarını fark ettiler. Bir sonraki pazar günü Benjamin'le araba gezintisi yapacaklar ve bu meseleleri daha ayrıntılı tartışma fırsatı bulacaklardı.

Şafak sökmek üzereyken faytonla eve dönüş yolunda, günün ilk arıları vızıldıyor ve batmakta olan ay, soğuk çiy üzerinde parıldıyordu. Benjamin, babasının toptan hırdavatçılıkla ilgili bir şeyler anlattığını duyuyordu belli belirsiz.

“... Sence çekiç ve çivilerden sonra en çok neyle ilgilenmeliyiz?” diyordu büyük Button.

“Aşk,” dedi Benjamin düşünmeden.

“Ahşap?” diye heyecanlandı Roger Button, “ben ahşap meselesini hallettim bile.”

Benjamin, gökyüzünün doğu tarafında aniden ışıyan güneşin etkisiyle gözlerini kırpıştırırken bir sarıasma kuşu, canlanan ağaçları delercesine şarkısını söylemeye başladı...

Altıncı Bölüm

Altı ay sonra, Bayan Hildegarde Moncrief ile Bay Benjamin Button'ın nişanı bildirildiğinde (General Moncrief, bunu ilan etmektense kendini kılıcıyla öldüreceğini söylediği için “bildirildi” diyorum), Baltimore sosyetesindeki heyecan hararetle bir seviyeye ulaştı. Benjamin'in doğumunun unutulmuş hikâyesi yeniden hatırlandı ve akla hayale sığmaz biçimlerde kurgulanarak, skandal rüzgârları halinde yayıldı. Benjamin'in gerçekte Roger Button'ın babası olduğu, kırk yıldır hapiste olan kardeşi olduğu, kılık değiştirmiş John Wilkes Booth olduğu ve son olarak da, alnından uzanan külâh biçiminde iki boynuzu olduğu söylendi.

New York gazetelerinin pazar ekleri bu olayı, Benjamin Button'ın başını bir balığın, bir yılanın ve son olarak da pirinçten yapılmış bir gövdenin kafası şeklinde gösteren hayret verici çizimlerle vurguladılar. Gazetelerde, Maryland'in Gizemli Adamı olarak ünlendi. Fakat gerçek hikâyeye, genelde olduğu gibi, çok az kişi tarafından öğrenildi.

Fakat, Baltimore'da istediği delikanlıyla evlenebilecek kadar güzel bir kızın, kendisini kesinlikle elli yaşında olan bir adamın kollarına atmasının “suç” olduğu konusunda herkes General Moncrief'le hemfikirdi. Bay Roger Button'ın, oğlunun doğum belgesini Baltimore *Blaze* gazetesinde büyük puntolarla bastırması da işe yaramadı. Kimse buna inanmıyordu. Benjamin'e bakıp görmeniz yeterliydi.

Konunun en çok ilgilendirdiği iki insan açısından ise hiçbir tereddüt söz konusu değildi. Hildegarde, nişanlısıyla ilgili o kadar çok asılsız hikâyeye dinlemiştir ki, gerçek olana bile inanmayı reddediyordu. General Moncrief'in kızına elli yaşındaki, en azından elli yaşında gösteren erkeklerdeki yüksek ölüm oranını anlatması da boşunaydı. Tıpkı toptan hırdavatçılık işinin ne kadar istikrarsız olduğunu anlatması gibi. Hildegarde onunla olgunluğu için evlenmeyi seçmişti ve evlendi de...

Yedinci Bölüm

En azından bir hususta, Hildegarde Moncrief'in arkadaşları yanılıyordu. Toptan hırdavatçılık işi şaşılacak bir ilerleme gösterdi. Benjamin Button'ın evlendiği 1880 yılı ile babasının 1895 yılındaki emekliliği arasında geçen yıllarda, aile serveti ikiye katlandı ve bunda en büyük pay şirketin en genç üyesine aitti.

Baltimore'un bu çifti sonunda bağına bastığını söylemeye gerek yok. Yaşlı General Moncrief bile, dokuz ünlü yayımcı tarafından reddedilen yirmi ciltlik *İç Savaşın Tarihi* adlı kitabını yayımlaması için gerekli parayı veren damadı Benjamin ile barışmıştı.

Bu on beş yıl, Benjamin'in kendisinde de pek çok değişiklik getirdi. Damarlarındaki kanın daha bir kuvvetle aktığını hissediyordu. Sabahları kalkmak, kalabalık, güneşli sokakta yürümek, çekiç naklieleri ve çivi kargolarıyla yorulmak bilmeden çalışmak onun için bir keyif olmaya başladı. İşteki ünlü darbesini ise 1890 yılında gerçekleştirdi: *çivilerin nakledildiği kutuların çivilenmesinde kullanılan bütün çiviler, nakledenin malıdır* şeklinde getirdiği öneri, bir yasa haline gelerek, Danıştay Başkanı Fossile tarafından onaylandı ve Roger Button & Co., Toptan Hırdavatçı şirketine her yıl altı yüz çividen fazla kazandırdı.

Benjamin ayrıca, hayatın eğlenceli tarafının kendisini gittikçe daha çok cezbetmeye başladığını fark etti. Keyfe olan düşkünlüğüyle birlikte, Baltimore şehrinde bir otomobil sahibi olan ve bir otomobil kullanan ilk erkek de o olmuştu. Onu sokakta gören akranları, sağlık ve zindelik açısından çizdiği tablodan dolayı ona kıskanarak bakıyorlardı.

“Sanki her yıl giderek gençleşiyor,” diyorlardı. Şimdi altmış beş yaşında olan yaşlı Roger Button, ilk başta oğluna düzgün bir karşılama yapamamış olsa da, ona sunduğu dalkavukluk derecesindeki övgülerle sonunda bunu telafi etti.

Bu noktada, mümkün olduğunca hızlı geçmenin daha iyi olacağını düşündüğüm nahoş bir konuya geliyoruz. Benjamin Button'ın canını sıkıyan bir tek şey vardı; karısı artık onu cezbetmiyordu.

Hildegarde şimdi, Roscoe adında on dört yaşında bir oğlu olan, otuz beş yaşında bir kadındı. Evliliklerinin ilk yıllarında Benjamin ona tapıyordu. Fakat, yıllar geçtikçe, karısının bal rengi saçları sıradan bir kahverengiye dönüşmüş, gök mavisi gözleri ucuz çanak çömleği çağrıştırmaya başlamıştı. Dahası, ve en önemlisi, hareketlerinde fazla durağan, fazla yumuşak, fazla tatminkâr, fazla cansız, beğenisi fazla gösterişsiz olmaya başlamıştı. Yeni evlendiklerinde Benjamin'i danslara ve yemeklere “sürükleyen” o iken, şimdi durum tersine dönmüştü. Onunla insan içine çıkıyordu çıkmasına ama istekli değildi; bir gün hepimizin içine yerleşen ve bizi bir daha terk etmeyen o sonsuz atalet onu çoktan kuşatmıştı.

Benjamin'in hoşnutsuzluğu giderek artıyordu. 1898 yılında İspanya-Amerika Savaşı patlak verdiğinde, evi onun için cazibesini o kadar kaybetmişti ki, orduya katılmaya karar verdi. İşteki nüfuzu sayesinde yüzbaşı ünvanını aldı ve işe o kadar kolay uyum sağladı ki, binbaşı makamına, son olarak da San Juan Tepesi'ndeki ünlü saldırıya katılmasını sağlayacak bir vakitte yarbay makamına getirildi. Bu saldırıda aldığı hafif yaradan sonra bir madalya aldı.

Benjamin ordu yaşamının hareket ve heyecanına kendini o kadar kaptırmıştı ki, bırakmak istemiyordu; ama işiyle ilgilenmesi gerekiyordu, o yüzden de görevinden istifa ederek eve döndü.

Istasyonda kendisini karřılayan bando eşliğinde evine gitti.

Sekizinci Bölüm

Hildegarde, elinde büyük, ipek bir bayrakla onu verandada karşıladı. Benjamin daha karısını öperken, kalbi sızlayarak anladı ki bu üç yıl, evliliklerinin kalan parçalarını da silip götürmüştü. Hildegarde şimdi kırk yaşında bir kadındı ve saçlarında gri teller belirmeye başlamıştı. Bu görüntü Benjamin'e büyük üzüntü verdi.

Odasına çıktığında, aşına olduğu aynasında kendi yansımasını gördü- aynaya biraz daha yaklaşarak yüzünü endişeyle inceledi ve savaştan hemen önce üniforma ile çekilen bir resmiyle karşılaştırdı.

“Aman Tanrım!” dedi yüksek sesle. Süreç devam ediyordu. Buna hiç şüphe yoktu, artık otuz yaşında gibi görünüyordu. Buna sevinmek yerine, tedirginlik duydu, yaşı ilerledikçe gençleşiyordu. Şimdiye kadar fiziksel olarak yaşadığı yıla denk gelecek bir yaşa ulaştığında, doğumuna damgasını vuran bu tuhaf olayın sona ereceğini umut etmişti. Ürperdi. Bu yazgıyı aklı almıyor, düşündükçe dehşete düşüyordu.

Alt kata indiğinde Hildegarde'ı kendisini beklerken buldu. Canı sıkkın görünüyordu ve onun da sonunda bir şeylerin ters gittiğini fark edip etmediğini merak etti. Aralarındaki gerginliği bir nebze olsun azaltmak için, yumuşak olduğunu düşündüğü bir üslupla akşam yemeğinde konuyu dile getirdi.

Neşeli bir konudan bahsediyormuşçasına: “Herkes her zamankinden daha genç görüdüğümü söylüyor,” dedi.

Hildegarde ona küçümseyerek baktı. Burun kıvrarak: “Bunun övünülecek bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Övünmüyorum,” dedi huzursuzca. Karısı yine küçümseyerek: “Şuna bak,” dedikten sonra bir an durdu: “Ben de buna bir son verecek kadar gururun olduğunu düşünmüştüm.”

“Bunu nasıl yapabilirim ki?” diye sordu.

“Seninle tartışmayacağım,” dedi sertçe. “Ama bir şeyleri yapmanın bir doğru, bir de yanlış şekli vardır. Sen herkesten farklı olmayı aklına koymuşsan, seni durdurabileceğimi sanmıyorum, ama bunun saygıdeğer bir davranış olduğunu da düşünmüyorum.”

“Ama Hildegarde, elimde değil.”

“Elinde. Sen sadece inatçılık ediyorsun. Kimseye benzemek istemiyorsun. Hep böyleydin, hep de böyle olacaksın. Peki bir düşün, herkes hayata senin gibi baksaydı dünya nasıl bir yer olurdu?”

Bu anlamsız ve cevabı bulunamaz bir tartışma olduğu için bir karşılık vermedi Benjamin ve o andan itibaren aralarındaki uçurum giderek büyümeye başladı. Karısının bir zamanlar üzerinde nasıl bir hayranlık uyandırmış olabileceğini şimdi merak ediyordu.

Bu uçurumu daha da artırırcasına, yeni yüzyıl doludizgin ilerlerken, eğlenceye duyduğu açlık da güçleniyordu. Baltimore şehrinde düzenlenen bir parti yoktu ki, Benjamin Button orada olmasın; tüm partilerde genç ve evli kadınların en güzelleriyle dans ediyor, sosyeteye takdim edilen genç kızların en popülerleriyle sohbet ediyor ve onlarla arkadaşlık etmenin cazibesine kapılıyor, bu sırada karısı, genç kızların refakatçileri arasında, uğursuz bir kehanette bulunan yaşlı kadınlar gibi otururken bir

mağrur, bir hoşnutsuz, bir ciddi, bir şaşkın ve sitemkâr gözlerle onu seyrediyordu.

“Şuna bakın!” diyordu insanlar. “Ne kadar yazık! Bu yaşta bir adam kırk beş yaşında bir kadınla evli. Karısından en az yirmi yaş genç olmalı.” 1880 yılında anneleri ve babalarının da bu aynı uyumsuz çift hakkında yaptıkları yorumları unutmuşlardı. İnsanların unutulması kaçınılmaz bir sondu her zaman.

Benjamin evde gittikçe artan mutsuzluğunu, başka alanlara duyduğu alakayla telafi ediyordu. Golf oynamaya başlamış ve çok başarılı olmuştu. Dansa merak sarmıştı: 1906’da “The Boston”da uzman olmuşken, 1908’de “Maxine”de maharetini ispatlamış, 1909 yılında ise “Castle Yürüyüşü” figürüyle şehirdeki tüm delikanlıların kıskançlığını kazanmıştı.

Tabii bu sosyal etkinlikleri, bir noktadan sonra işine engel olmaya başlamıştı. Ama toptan hırdavatçılık işinde yirmi beş yıl çalışmıştı ve artık işini, Harvard’dan yeni mezun olan oğlu Roscoe’ya devredebileceğini düşünüyordu.

O ve oğlunu sık sık birbiriyle karıştırıyorlardı. Bu Benjamin’in hoşuna gidiyordu. İspanya-Amerika Savaşından dönüşünde içini kaplayan o sinsî korkuyu kısa bir zaman sonra unutmuş ve görünümünden safça bir keyif almaya başlamıştı. Bu lezzetli kremanın içinde bir tek sinek vardı, karısıyla insan içine çıkmaktan nefret ediyordu. Hildegarde ellisine yaklaşmıştı ve görünümü kendini gülünç hissetmesine neden oluyordu...

Dokuzuncu Bölüm

1910 yılının bir Eylül günü—Roger Button & Co., Toptan Hırdavatçı şirketinin genç Roscoe Button’a devredilmesinden birkaç yıl sonra—yirmi yaşlarında görünen bir adam, Cambridge’deki Harvard Üniversitesi’ne birinci sınıf öğrencisi olarak girmeye hak kazandı. Asla elli yaşına gelmeyeceğini bildirmek gibi bir hata yapmadı, tıpkı oğlunun on yıl önce aynı okuldan mezun olduğundan bahsetmediği gibi.

Okula kabul edilmiş ve kısa bir süre içinde sınıfta seçkin bir yer edinmişti; bunun nedeni kısmen, yaş ortalaması on sekiz olan diğer sınıf arkadaşlarından biraz daha büyük görünmesiydi.

Ama başarısının asıl nedeni, Yale’le yaptıkları futbol maçlarında sergilediği zekice oyun, ataklığı ve amansız öfkesi oldu. Öyle ki Harvard için yedi gol ve meydandan da on dört gol attı, Yale oyuncularının on birinin sahadan, bilinçlerini kaybetmiş olarak tek tek taşınmalarına neden oldu. Kolej in en popüler öğrencisi oydu.

Söylemesi tuhaf ama, üniversitedeki üçüncü yılında takıma “katılmakta” bile güçlük çekmeye başladı. Antrenörleri kilo kaybettiğini söylüyordu. İçlerinde daha dikkatli olanlarsa eskisi kadar uzun boylu olmadığını da fark ettiler. Artık gol atmıyordu. Aslında, takımda tutulmasının tek sebebi, korkutucu ününün Yale takımına korku salması ve dağılmalarına neden olması ümidiydi.

Son sınıfa geldiğinde artık oyuna hiç katılmıyordu. O kadar zayıf ve kırılğan olmuştu ki bir gün birkaç ikinci sınıf öğrencisi onu birinci sınıf öğrencisi zannetmiş, bu olay fena halde gururunu incitmişti. Bir deha gibi tanınmaya başladı—en fazla on altısında olan bir dördüncü sınıf öğrencisiydi—ve sınıf arkadaşlarının bilgeliği karşısında sık sık hayrete düşüyordu. Derslerinde gittikçe daha çok zorlanıyordu. Ona fazla karmaşık geliyordu. Sınıf arkadaşlarının St. Midas diye bir hazırlık okulundan bahsettiğini duyuyordu, birçoğu koleje bu okulda hazırlanmıştı. Kendi boyutundaki erkek çocukların içinde korunaklı bir yaşam kendisine daha cazip görüldüğü için mezuniyetinden sonra St. Midas’a gitmeye karar verdi.

1914 yılında mezun olduktan sonra, cebinde Harvard diplomasıyla Baltimore’daki evine döndü. Hildegard şimdi İtalya’da yaşıyordu, o nedenle oğlu Roscoe’nun yanına gitti. Fakat burada genel anlamda hoş karşılanmakla birlikte, Roscoe’nun ona karşı hislerinde hiçbir samimiyet beslemediği açıktı. Hatta ortalarda ergen dalgınlığıyla melankolik bir hava içinde dolaşan Benjamin’in rahatsız edici olduğunu düşündüğü fark edilebiliyordu. Roscoe şimdi evliydi ve Baltimore yaşamının önde gelen isimlerinden biriydi; ailesiyle ilişkili hiçbir skandalın çıkmasını istemiyordu.

Artık sosyeteye takdim edilen genç kızlar ve genç üniversiteliler grubu içindeki ününü kaybetmiş olan Benjamin, çevredeki on beş yaşlarında üç-dört erkek çocuğun arkadaşlığı dışında kendini yalnız hissetmeye başladı. St. Midas okuluna gitme fikri yeniden aklına geldi.

“Hey,” dedi bir gün Roscoe’ya, “hazırlık okuluna gitmek istediğimi sana kaç defa söyledim.”

“Peki, git o zaman,” diyerek kestirip attı Roscoe. Bu konu ona çok tatsız geldiği için tartışmak bile istememişti.

“Yalnız gidemem,” dedi Benjamin çaresizce. “Kaydımı yaptırman ve beni oraya götürmen lazım.”

“Vaktim yok,” dedi Roscoe tersçe. Gözlerini kıstı ve babasına kuşkuyla baktı. “Aslında, buna artık

bir son versen daha iyi olur. Bir son versen iyi olur. Aslında, aslında”... Durdu ve ne diyeceğini bulmaya çalışırken yüzü kıpkırmızı oldu. “Arkamı dönüp yeni bir başlangıç yapsan daha iyi olur. Bu şaka artık fazla uzadı. Artık hiç komik değil. Artık terbiyeni takınsan iyi olur!”

Benjamin ona bakarken, gözleri yaşlarla dolmuştu.

“Bir şey daha,” diye devam etti Roscoe, “evde misafirler varken bana ‘Amca’ demeni istiyorum. ‘Roscoe’ değil, ‘Amca’, anladın mı? On beş yaşında bir çocuğun bana adıyla hitap etmesi tuhaf kaçıyor. Belki bana her zaman ‘Amca’ demelisin, böylece ağzın alışır.”

Babasına sert bir bakış fırlatan Roscoe, arkasını dönüp uzaklaştı...

Onuncu Bölüm

Bu konuşmanın sonunda, Benjamin iç sıkıntısıyla üst kata çıkıp aynada kendine baktı. Üç aydır tıraş olmamıştı, ama yüzünde uğraşmaya değmeyecek ayva tüylerinden başka bir şey yoktu. Harvard'dan eve ilk geldiğinde Roscoe ona gözlük takması ve yanaklarına takma favori yapıştırmasını önermişti ve bir an için, ilk yıllarında yaşadığı saçmalıkları tekrar yaşıyormuş gibi hissetmişti. Ama favoriler kaşındırıyor ve utanmasına neden oluyordu. Benjamin ağlayınca Roscoe gönülsüzce de olsa bu durumdan vazgeçti.

Benjamin çocuk hikâyelerinden oluşan bir kitabı açtı. Adı *Bimini'deki İzci Çocuklar* olan kitabı okumaya başladı. Fakat sürekli savaşı düşündüğünü fark etti. Amerika bir önceki ay Müttefiklere katılmıştı ve Benjamin askere kaydolmak istiyordu, ama kahretsin, en az on altısında olması gerekiyordu ve o kadar büyük görünmüyordu. Gerçek yaşı olan elli yedi ise, yine başına bela olurdu.

Kapının çalındığını duydu ve az sonra kâhya elinde, köşesinde büyük, resmi bir mühür bulunan bir zarfla göründü. Zarfin üzerinde Bay Benjamin Button yazıyordu. Benjamin zarfı hevesle açtı ve içindekileri büyük bir keyifle okudu. Mektupta İspanya-Amerika Savaşı'nda görev yapmış olan birçok yedek subayın daha yüksek bir rütbeyle geri çağrıldığı bildiriliyordu ve içinde hemen yerine getirilmesi gereken emirlerle birlikte ABD ordusunda tuğgeneral olarak rütbesi yer alıyordu.

Benjamin heyecandan titreyerek ayağa fırladı. Onun da istediği buydu. Şapkasını taktı ve on dakika sonra, Charles Sokağında büyük bir terzi dükkanına girdi ve güvensiz soprano sesiyle bir üniforma için ölçüsünün alınmasını istedi.

“Askerlik mi oynayacaksın, çocuk?” dedi tezgâhtar lakayt bir tavırla.

Benjamin öfkeden kızardı. “Bana bak! Ne oynayacağım seni ilgilendirmez!” dedi öfkeyle. “Benim adım Button ve Mt. Vernon Place'te yaşıyorum, yani bunu karşılayabileceğimi biliyorsunuz.”

“Peki,” dedi tezgâhtar tereddüt içinde. “Sen karşılayamasan bile, eminim baban karşılar.”

Benjamin'in ölçüsü alındı ve bir hafta sonra üniforması hazırды. Ancak düzgün bir general nişanı yaptırmakta güçlük çekmişti, çünkü satıcı bir gazi nişanının da pek iyi duracağı ve oynarken daha eğlenceli olacağına ısrarlıydı.

Roscoe'ya hiçbir şey söylemeden bir gece evden ayrıldı ve trenle Güney Carolina'daki Mosby Kampına doğru yola çıktı. Burası bir piyade tugayını kumanda edeceği yerdı. Sıcak ve nemli bir Nisan günü kampın girişine yaklaştı, onu istasyondan buraya getiren taksiye parasını ödedikten sonra nöbetçi askere döndü.

“Bagajımı alması için birini bul” dedi canlı bir ses tonuyla.

Nöbetçi asker ona küçümseyen gözlerle baktı. “Hey sen, o general giysileriyle nereye gittiğini sanıyorsun çocuk?” dedi.

Benjamin, İspanya-Amerika Savaşı gazisi, gözlerinden öfke saçılarak ama, ne yazık ki, sürekli değişen soprano sesiyle nöbetçi askere yaklaştı.

“Kendine gel!” diyerek etkili olmaya çalıştı; soluk almak için durdu. Sonra birden askerin

topuklarını birbirine vurduğunu ve silahını önüne alarak selam vaziyetine geçtiğini gördü. Benjamin memnuniyetinin neden olduğu gülümsemeyi gizlemeye çalıştı, ama etrafına baktığında yüzündeki gülümseme yok oldu. Askerde itaat hissini uyandıran kendisi değil, at sırtında yaklaşmakta olan heybetli bir topçu albayıydı.

“Albay!” diye seslendi Benjamin tiz sesiyle.

Albay yaklaştı, dizginleri çekti ve gözlerini kırpıştırarak soğukkanlılıkla aşağıya baktı. “Sen kimin çocuğusun bakayım?” diye sordu şefkatle.

“Birazdan sana kimin çocuğu olduğumu göstereceğim!” diye tersledi Benjamin yırtıcı bir tavırla. “Şimdi o attan aşağıya in!”

Albay kahkahalara boğuldu.

“Bunu istiyorsun, öyle mi general?”

“İşte burada!” diye bağırdı Benjamin ümitsizce. “Şunu oku.” Ve atamasını albayın burnuna doğru uzattı. Albay kâğıdı okurken gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu. “Bunu da nereden buldun?” derken kâğıdı cebine attı. “Senin de az sonra öğreneceğin gibi, bunu bana Devlet verdi!” “Benimle gel,” dedi albay tuhaf bir bakışla. “Hemen karargâha gidip konuşacağız bunu. Benimle gel.” Albay dönüp atını karargâha doğru sürmeye başladı. Benjamin için asaletinden mümkün olduğunca ödün vermeden albayı takip etmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. Bir yandan da kendi kendine amansız bir intikamın sözünü veriyordu. Ama intikamı hiçbir zaman gerçekleşmedi. İki gün sonra, oğlu Roscoe Baltimore’dan geldiğinde, aceleyle yapılan bu yolculuktan sinirleri gerilmiş ve terlemiş bir haldeydi. Evine dönerken, üniformasını çıkarmış, ağlamakta olan generali de yanında götürüyordu.

On Birinci Bölüm

1920 yılında Roscoe Button'ın ilk çocuğu dünyaya geldi. Fakat yapılan kutlamalarda hiç kimse, evin etrafında oyuncak askerler ve minyatür bir sirkle oynamakta olan on yaşlarındaki küçük, pasaklı çocuğun yeni doğan bebeğin öz büyükbabası olduğundan bahsetmeye “gerek” duymadı.

Canlı, neşeli yüzünden arada bir hüznün gölgesi geçen bu küçük çocuğa karşı kimsenin nefret duyduğu yoktu ama Roscoe Button için onun varlığı tam bir işkence kaynağıydı. Kendi neslinin deyişiyle Roscoe bu durumu “elverişli” bulmuyordu. Ona göre, altmış yaşında görünmeyi inatla reddeden babası, “mert bir adam” gibi değil –bu, Roscoe'nun en sevdiği tabirdi– tuhaf ve aksi davranıyordu. Aslında duruma yarım saatten fazla kafa yorduğunda çıldırmanın eşiğine geliyordu. Roscoe “enerjisi yüksek insanların” genç kalabileceklerine inanıyordu, ama bunu bu düzeye taşımak, bu, bu, bu “elverişli” bir durum değildi. İşte Roscoe bu noktadan öteye geçemiyordu.

Beş yıl sonra Roscoe'nun küçük oğlu, aynı bakıcının gözetiminde küçük Benjamin'le çocuk oyunları oynayacak kadar büyümüştü. Roscoe ikisini aynı gün anaokuluna götürdü ve Benjamin renkli kâğıt şeritlerle oynamanın, çerçeveler, kedidilleri ve değişik ve güzel tasarımlar yapmanın dünyadaki en muhteşem oyun olduğunu keşfetti. Bir defasında yaramazlık yapmış ve köşede beklemek zorunda kalmıştı–ki o zaman ağladı–ama çoğu zaman, pencerelerinden içeriye gün ışığı dolan ve Bayan Bailey'nin nazik eliyle karman çorman saçlarını arada bir okşadığı bu neşe dolu odada keyifli saatler geçiriyordu.

Roscoe'nun oğlu bir yıl sonra birinci sınıfa geçmişti ama Benjamin anaokulunda kaldı. Çok mutluydu. Zaman zaman diğer çocuklar büyüyünce ne yapacaklarından bahsettiklerinde, küçücük suratından bir gölge geçiyordu; sanki belli belirsiz, çocukça bir saflıkla, bunların kendisinin asla paylaşamayacağı şeyler olduğunu seziyor gibiydi.

Günler tekdüze akıp gidiyordu. Anaokuluna üçüncü yılında da devam etti, ama artık bu parlak, renkli kâğıt şeritlerin neye yaradığını anlayamayacak kadar küçüktü. Diğer çocuklar kendisinden büyük olduğu için ağlıyor ve onlardan korkuyordu. Öğretmeni onunla konuşuyordu, ama ne kadar anlamaya çalışırsa çalışsın, hiçbir şey anlayamıyordu.

Sonunda anaokulundan alındı. Bakıcısı Nana, kolalı, ekose elbisesiyle, onun küçücük dünyasının merkezi oluverdi. Güneşli günlerde parkta yürüyorlardı; Nana kocaman, kükreyen bir canavara işaret ediyor ve “aslan” diyordu; Benjamin de onun ardından kelimeyi tekrar ediyor ve o gece yatmak için üzeri giydirilirken aynı kelimeyi yüksek sesle tekrar tekrar söylüyordu: “Aşlan, aşlan, aşlan.” Ara sıra Nana yataкта zıplamasına izin veriyordu; bu çok eğlenceliydi, çünkü tam üzerine otursan seni tekrar ayaklarının üstüne hoplatıyordu ve zıplarken uzun bir süre boyunca “Ah” dersin, çok komik bir ses çıkıyordu.

Şapka rafından büyük bir baston alarak etraftaki sandalyelere ve masalara vurup: “Vur, vur, vur,” diye bağırmaktan çok hoşlanıyordu. Evde insanlar olduğu zaman yaşlı bayanlar onu gıdıklıyor, ki bu çok hoşuna gidiyordu, genç bayanlarsa onu öpmeye çalışıyordu, ki bu duruma mecburen katlanıyordu. Ve saat beşte uzun bir gün sona erdiğinde, Nana ile üst kata çıkıyor ve Nana ona, yulaf ezmesi ve yumuşak, lapa yiyeceklerden oluşan leziz yemeğini yediriyordu.

Çocuk uykusunda can sıkıcı anılardan eser yoktu; kolejdaki kahramanlıklarına, pek çok kızın kalbini

çaldığı görkemli yıllarına dair hiçbir şey hatırlamıyordu. Yalnızca karyolasının beyaz, güvenli parmaklıkları ve Nana ve ara sıra kendisini görmeye gelen bir adam ve akşam yatma vakti gelmeden hemen önce Nana'nın parmağını uzatarak "güneş" dediği kocaman, turuncu bir top vardı. Güneş kaybolduğunda gözlerine uyku iniyordu –hiç rüya görmüyordu, onu rahatsız edecek hiçbir rüya.

Geçmiş –San Juan Tepesi'nde adamlarının başında yaptığı vahşi saldırı, âşık olduğu genç Hildegard için kalabalık şehirde gün batana kadar çalıştığı evliliğinin ilk yılları; büyükbabasıyla Monroe Street'teki Button'ların eski, kasvetli evinde geceleri oturup sigara içtikleri günler– bunların hepsi sanki hiç yaşanmamışçasına, unutulup giden rüyalar gibi uçup gitmişti zihninden. Hiçbirini hatırlamıyordu.

Son içtiği sütün soğuk mu, sıcak mı olduğunu ya da günlerin nasıl geçtiğini tam olarak hatırlamıyordu–hayatında yalnızca karyolası ve Nana'nın tanıdık görüntüsü vardı. Ve sonra hiçbir şey hatırlamamaya başladı. Acıktığında ağlıyordu, o kadar. Her gün ve gece sadece soluk alıyor ve etrafında zar zor duyabildiği mırıltılar ve alçak sesli konuşmalar dolaşıyordu. Bir de belli belirsiz ayırt edebildiği kokular, ışık ve karanlık vardı.

Sonra her şey karardı, beyaz karyolası ve etrafında gezinen belirsiz yüzler ve sütün sıcak, hoş kokusu, hep birlikte zihninden uçup gitti.

[1] .N.: Methuselah, 969 yıl yaşadığı söylenen ve Tevrat'ın birinci kitabında Nuh'un dedesi olarak geçen kişi.